

Het leven van Derk

“de Kraaie”

Het leven van Derk
Jan Heres

Het leven van Derk

Copyright © 2014 Jan Heres

Auteur: Jan Heres

Druk: www.mijnbestseller.nl

Omslagontwerp: K.J. Heres

Vormgeving binnenwerk: J en K.J. Heres

Thriller/Roman.

ISBN 978 94 625 4783 4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

<i>De geboorte</i>	<i>1</i>
<i>Kraaie</i>	<i>14</i>
<i>De puberteit</i>	<i>21</i>
<i>Derk wordt volwassen</i>	<i>30</i>
<i>Een grote domper</i>	<i>37</i>
<i>Promotie</i>	<i>42</i>
<i>De nieuwe dominee</i>	<i>63</i>
<i>Oorlog</i>	<i>71</i>
<i>De bevrijding</i>	<i>81</i>
<i>Een voorgevoel</i>	<i>100</i>
<i>Het aanzoek</i>	<i>108</i>
<i>De trouwerij</i>	<i>135</i>
<i>Vele jaren later</i>	<i>152</i>
<i>Overgang</i>	<i>172</i>

De geboorte

Het is in het jaar 1914, ergens in het noorden van Nederland, in Drenthe. Hier is men druk bezig het veen te verwerken tot brandstof, met name turf. Veel is al afgegraven, maar het oostelijk deel van Drenthe is nog in een begin fase. Natuurlijk is al veel bouwland geworden, maar er ligt nog heel veel braak.

Veel mannen die werkloos zijn trekken hier naar toe.

Hier is werk genoeg, hier kan men jaren vooruit.

Op vele plaatsen in het veen ziet men arbeiders bezig met dit werk, en er ontstaan hier en daar kleine nederzettingen. Men bouwt hutten als onderkomen op het reeds afgegraven veen en heel langzaam aan ontstaat daar een streek, waar de mensen die er werkzaam zijn, samen wonen.

Er worden ook kanalen gegraven, voor afvoer van de turven naar elders. Het werk in het veen en het graven van de kanalen is zeer zwaar werk. Toch weerhoudt het de mannen uit de regio, en ook daar buiten, niet om hier naar toe te verhuizen. Deels om ander werk te zoeken, deels om de eenvoudige reden dat men werkloos is. En heel langzaam aan ontstaan er enkele dorpjes en worden de faciliteiten merkbaar.

In een enkel dorp is omstreeks deze tijd zowel een school als ook een kerk. Zij het met beperkte capaciteit, immers men heeft geen idee hoe groot zo'n dorp zal kunnen worden in de toekomst. Vaak gebeurt het dat men de kinderen, onder het motto dat ze ziek zijn, meenemen naar het veen, om daar een handje te helpen. Er is altijd iets te verdienen door het kind. Het kind blijft in zo'n geval verstoken van het onderwijs. Maar er was geen leerplicht in die tijd.

Het is zaterdagmiddag de meeste zijn vrij in het veendorp, waar het een drukte van belang is. Het is een feestdag, vandaag wordt de nieuwe school geopend. Een stenen school met vier klaslokalen. Het is echt een aanwinst voor het dorp.

Het vervangt het houten schooltje dat hier nog maar een jaar of twee geleden gebouwd is. Want met het groeien van het dorp, zijn er steeds meer gezinnen bij gekomen, en dus ook meer kinderen.

De oude school was te klein voor de opvang van zoveel leerlingen. Daarom is er een nieuwe, veel groter, en modernere school gebouwd, en het wordt op een feestelijke manier geopend.

Het plaatselijke muziekkorps geeft acte de present. Heel het dorp is uitgelopen, dit willen ze niet missen. Dit is iets bijzonders, zoiets feestelijks is er zelden in het dorp te beleven.

Willem de Swarte en zijn vrouw Rika zijn ook op weg naar het gebeuren. Zij zijn ruim een jaar getrouwd, Rika is in verwachting, al bijna uitgeteld. Ze wonen nog niet zolang in het dorp, nog maar een half jaartje. Ze hebben een kleine woning, zoals er zoveel in het dorp zijn. Het huisje ligt vrijwel in het midden van het dorp, aan een kanaal.

Willem dacht hier werk te vinden wat beter betaald zou worden als waar ze vandaan komen. Daar was het geen vetpot, hard werken en maar weinig verdienen. Het heeft goed uitgepakt, het is hier wel erg hard werken ook lange dagen, maar het loont. Hij heeft er geen spijt van dat hij naar hier gekomen is.

Nu willen ze een kijkje bij de nieuwe school gaan nemen, waar de kleine te zijner tijd ook naar toe zal gaan. Maar dat zal nog wel een tijdje duren. Eerst moet

de kleine nog geboren worden, het kan elk ogenblik zover zijn.

De baker had gezegd voor het weekeind. Ze kijken er naar uit, ze verheugen zich op een kleine. En het gebeurt sneller als gedacht.

Als ze de volgende avond tegen tien naar bed gaan, zegt Rika opeens: ‘Willem ga de baker maar halen, het is zover! Willem schrikt, steeds heeft hij gedacht, kwam het nu maar, en nu zegt Rika dat het eindelijk zover is.....

Snel trekt hij zijn jas aan, en gaat op pad, lopende, een fiets heeft hij nog niet. Het is wel een kwartier lopen, en dat doet hij op een draf. Het is aardedonker, maar hij kent de weg.

Buiten adem komt hij aan bij het bewuste adres.

Gelukkig is de baker thuis.

Als Willem zijn boodschap heeft gezegd, zegt zij: ‘Ga maar snel weer terug, maak een teil water warm, ik ben er ook zo.’ Willem gaat weer richting huis, hij probeert nog steeds hard te lopen, want hij wil weer snel bij Rika zijn. En ze zijn gelijktijdig bij het huisje, waar Rika met smart op ze wacht.

De weeën zijn reeds begonnen, maar ze is heel rustig. De baker onderzoekt Rika, en zegt dat het zo gebeuren gaat. Willem ijsbeert door het kamertje, hij is zenuwachtig. Maar voor Rika houdt hij zich groot, hij wil rustig overkomen maar dat gelukt hem maar ten dele. ‘Binnen een half uur ben je vader, meneer De Swarte, let maar op!’ En inderdaad, binnen een kwartier komt de baby.

‘Het is een meisje, en een hele mooie,’ zegt de baker. Ze legt de baby bij Rika in bed, het wordt meteen door de ouders bewonderd. ‘Wat een klein mensje,’ zegt

Willem. Na een ogenblik zegt de baker: ‘Er komt er nog eentje, het is een tweeling!’

Willem zijn mond valt open, ‘een tweeling?’ mompelt hij, ‘dat kan toch niet?’ Maar het is wel zo, ook deze ziet zonder problemen het levenslicht.

De baker houdt de baby even terzijde, en kijkt met een zorgelijke blik. ‘Is het niet goed?’ vraagt Rika bezorgd.

De baker geeft niet direct antwoord, het wordt Willem te veel. ‘Zeg dan iets, is het niet goed?’ vraagt ook Willem. Dan zegt de baker: ‘Het is een jongentje, het is wel goed, maar het is veel lichter als zijn zusje, eigenlijk te licht.’

Ze vertelt er niet bij, dat ze nog nooit zo’n misvormd gezichtje van een baby heeft gezien. En ze is erg benieuwd wat Rika ervan zal zeggen.

‘Ja, dit jongentje is volgens mij wel gezond, maar zoals gezegd, hij is erg licht, eigenlijk te licht.’ En ze legt hem ook bij Rika in bed.

Willem ziet dat Rika schrikt, en hij bukt zich over de moeder om het jongentje te bekijken. Ook hij schrikt. ‘Wat een raar hoofdje heeft hij!’ zegt Willem, maar hij denkt wat een verschrikkelijk lelijk kind. Maar voor Rika houdt hij zich goed. ‘Wat een mooie dochter, en wat een mooie zoon,’ zegt hij tegen zijn vrouw, en Rika beaamt dit, maar beide denken hetzelfde, is het wel normaal?

Hij vraagt het aan de baker als hij haar uitlaat. ‘Och, vaak trekt het wel bij,’ zegt ze, en met een welterusten, tot morgenvroeg, gaat ze weg. Willem in gedachten achterlatend, hij overlegt met Rika, en samen besluiten ze de volgende dag de dokter te laten komen, wat die er van zal zeggen. De baker kan wel zeggen dat het bijtrekt, maar zo erg dit gezichtje misvormt is, dat kan volgens Willem niet gewoon bijtrekken.

De hele nacht denkt Willem hieraan, hij kan niet slapen. Hij kijkt naar Rika, gelukkig slaapt zij als een roos.

De volgende dag staat, zoals altijd, Willem vroeg op. Hij verzorgt Rika, doet nog een beetje huishoudelijk werk, zoals de afwas, en gaat dan naar zijn werk. Het is mooi weer, de zon schijnt, maar Derk heeft hier geen oog voor. Hij is steeds met zijn gedachten bij zijn zoontje.

Allereerst de veenbaas op de hoogte brengen van de geboorte, en vrijaf te vragen om naar het gemeentehuis te gaan voor aangifte van de kinderen. Dat hij meteen bij de dokter langs gaat vertelt hij er niet bij.

Op het gemeentehuis worden de kinderen ingeschreven. Het meisje zal Annie gaan heten, het jongetje Derk, zoals zijn opa, dat hebben ze samen overlegd.

Hierna gaat Willem bij de dokter langs. Als hij de wachtkamer binnen komt ziet hij dat het druk is, de meeste mensen die er zitten kent hij, en zij kennen hem, en er wordt hem gevraagd hoe het met Rika gaat. ‘Ze is gisteren bevallen, en alles is goed, het is een tweeling,’ zegt Willem. Hij zou meer kunnen zeggen, maar wat hebben die mensen hieraan, er wordt alleen maar gekletst.

Na een half uurtje is Willem aan de beurt. Hij vertelt de dokter van de bevalling, en vraagt of de dokter even langs wil komen, dat het een tweeling is, maar dat het jongentje wel erg mager is. En of de dokter hem wel wil onderzoeken. ‘Want hij is wel heel erg bleek, en heeft zo’n smal en wit gezichtje.’ De dokter zegt dat hij langs zal komen nog voor de middag. ‘Dat is fijn,’ zegt Willem, ‘dan blijf ik zolang thuis en ga ik na de middag weer naar mijn werk.’ Want ik wil graag horen wat of u er van vindt.’

De arts kijkt Willem aan, en denkt, er is meer aan de hand, meestal als men vader wordt is men vrolijker, en vooral met een tweeling.

Als Willem thuiskomt en Rika heeft begroet gaat hij even in de wieg kijken. Hij weet wat hij gaat zien, en toch schrikt hij weer. Het jongentje ziet er zo bleek uit, een opvallend inwit en smal gezichtje, heeft bijna zwarte ogen, die dicht bij elkaar staan, een lange kromme neus en het weinige haar wat hij heeft is gitzwart, nee Willem vindt het geen mooi gezichtje. Het meisje daarentegen heeft een gezonde kleur, mooie blauwe ogen. Het is kortom een prachtige baby. Hij vertelt Rika dat hij bij de dokter is geweest, en dat deze over een uurtje zal komen. ‘Om naar Derk te kijken?’ vraagt ze. Willem bevestigt het. Dan krijgt Rika een huilbui, snikkend zegt ze: ‘Het is heel erg, wat ik ga zeggen, maar ik ben er niet blij mee.’ Ze schrikt dat ze het gezegd heeft, en heeft meteen spijt. Willem begrijpt haar volkomen, en zegt dat hij er ook moeite mee heeft. Ze weten dat het niet goed is zo te denken. En beloven elkaar dat Derk door hen volledig geaccepteerd zal worden, en hem nemen zoals hij is. En dat er geen verschil tussen de kinderen gemaakt zal worden, tenminste niet door hen. Maar dat het moeilijk zal worden voor ze, en zeker voor Derk, dat realiseren ze zich wel.

Er wordt geklopt, het is de dokter. Hij gaat naar Rika toe geeft haar een hand, en zegt: ‘Een tweeling, wat mooi!’

En weer krijgt Rika een huilbui, ze kan er niets aan doen, het is ook allemaal zo anders dan ze zich had voorgesteld.

De dokter reageert er niet op en gaat naar het wiegje van de kinderen.

Willem kijkt naar de dokter, of deze ook schrikt, maar de arts reageert niet. Wel neemt hij de baby uit de wieg en praat er tegen. ‘Zo, hier ben je dan, jij bent een jongentje dat wel erg mager is, maar we zullen jou iets extra’s geven, zodat jij een grote sterke jongen wordt.’

Willem is verrast op de manier waarop de dokter met de baby praat. ‘Maar dokter, het gezichtje dan, trekt dat nog wel bij? Want ik vind dat hij geen mooi gezicht heeft.’

De dokter reageert anders dan Willem had verwacht. ‘Ach, meneer De Swarte, het kunnen niet allemaal schoonheden zijn, het is goed gezond, ondanks dat hij erg mager is, en dat is het belangrijkste, is het niet?’

Als de dokter weg is zeggen beide ouders bijna gelijktijdig, dat de dokter gelijk heeft. En ze beloven elkaar om Derk een zo goed mogelijk leven te geven. Dat de dokter medelijden met het jongentje heeft, is niet door hem gezegd, maar hij ziet de toekomst voor het kind op sociaal vlak zwaar in.

Na een week is Rika weer de oude, ze voelt zich goed, en heeft de zorg voor het gezin weer op zich genomen. Ze heeft het wel druk met de kleintjes, maar dat vindt ze niet erg.

Op een avond, juist als ze met het avondeten klaar zijn, wordt er geklopt, het blijkt de dominee te zijn. Hij heeft van de geboorte gehoord, en ook, volgens de geruchten, dat het niet helemaal naar wens zou zijn. Nu komen Willem en Rika niet elke week in de kerk, maar toch wel vrij regelmatig.

Bij één van de kerkbezoeken hadden ze de dominee ingelicht, over een aanstaande geboorte. Dus het lag voor de hand dat hij bij deze mensen even op bezoek zou gaan.

‘Gaaf u zitten dominee,’ zegt Willem, en schuift een stoel bij en de man neemt plaats. De dominee kijkt rond in het kleine kamertje, het valt hem op dat het er zo gezellig uit ziet. Een paar foto’s aan de wand, bloemen in de vensterbank, dit alles doet heel gezellig aan. En bovendien is het er schoon. Dat is hij niet gewend, de mensen zijn hier gemakkelijk. Altijd hard werken, man en vrouw meestal samen. Dan blijft er voor de huishouding weinig tijd over, want er moet ook nog gekookt worden.

‘Ja,’ begint de dominee, ‘ik dacht moet maar eens kijken hoe het gaat, is alles naar wens verlopen?’ Dan vertellen Willem en Rika van Derk, en dat ze er wel moeite mee hebben dit te accepteren. ‘Mag ik de baby’s even zien?’ vraagt de dominee. En Rika haalt ze om de beurt uit de wieg.

Dominee bekijkt de kinderen maar zegt niets. Als ze weer naar hun bedje zijn gebracht, begint de dominee te spreken. ‘Het is inderdaad een iets afwijkend gezichtje, maar het wordt een vriendelijk kereltje,’ zegt de man. ‘Hij heeft nu al een vriendelijk gezichtje, ondanks dat het enigszins afwijkend is. Het lijkt mij geen groot probleem, en nu moeten jullie er verder positief over zijn. Ik denk dat het allemaal wel mee zal vallen. Bovendien is hij gezond, daar moet men op de eerste plaats dankbaar voor zijn. Kom laten we samen bidden voor een goede toekomst voor Annie en Derk in het bijzonder, en dat ze in goede gezondheid mogen opgroeien’.

Na het amen, voelen ze dat het goed is, het is alsof Derk volledig door hen geaccepteerd is, er is als het ware een last van hun schouders gevallen.

Dominee drinkt nog een kop koffie mee, en neemt afscheid. Willem en Rika in een positieve stemming achterlatend. Ze zijn na het bezoek van de dominee echt anders gaan denken.

Het is enkele weken later.

Het voorjaar is in aantocht. De natuur wordt weer groen. De temperatuur loopt op. Het wordt aangenamer om buiten te zijn.

‘Het zou mooi zijn als we een kinderwagen konden kopen, dan kun jij met de kleintjes gaan wandelen’ stelt Willem op een avond voor. ‘Eigenlijk moeten we er één hebben voor een tweeling, maar het moet niet te duur zijn, want veel geld hebben we niet.’ Ze moeten er maar eens over denken. Want dan kan Rika zo nu en dan met de kinderen gaan wandelen, omdat de dokter heeft gezegd veel met de kleintjes naar buiten te gaan. Speciaal Derk met zijn witte snoetje, hopelijk gaat het bleke dan iets verdwijnen.

Als Rika er de volgende morgen terloops met de buurvrouw over praat zegt die opeens, dat ze een kinderwagen te koop weet, van mensen die ook een tweeling hebben. Het is van een jong echtpaar die het graag willen verkopen Het is in een ander dorp, een paar kilometer van hier.

Met een geleende fiets gaat Willem met de buurman een avond op stap om de wagen te bekijken, en horen wat de prijs is.

Als hij hoort wat de man er voor vraagt, denkt hij, het ziet er goed uit. ‘Ik denk wel dat de koop doorgaat,

maar wil even met mijn vrouw overleggen, is het goed, kom ik hem zaterdagmiddag halen,' zegt Willem. Als ook Rika vindt dat de koop door moet gaan, haalt Willem zaterdag de wagen op. En zo hebben de kinderen een mooie kinderwagen, en hij ziet er uit als nieuw.

Nadat Rika het goed heeft gereinigd, en de dekentjes en dergelijke heeft aangebracht, besluit ze om de volgende dag even te gaan wandelen. Hoewel ze er erg tegen op ziet.

Hoe zullen de reacties zijn van de mensen hier in het dorp, als ze het gezichtje zien van Derk? Want één ding is zeker, de mensen zijn erg nieuwsgierig, ze moeten alles zien en weten, en nemen geen blad voor de mond en vertellen het meestal aangedikt verder.

Maar wat er ook gebeurt, Rika gaat met de kinderen wandelen, dat heeft ze zichzelf beloofd.

De volgende dag is het prachtig weer. De zon schijnt volop en er is bijna geen wind. Het is heerlijk weer om te wandelen.

Als Rika het huiswerk gedaan heeft kleedt ze de kinderen aan, legt ze in de wagen en gaat het dorp in. Ze loopt stevig op, eigenlijk een beetje te stevig vindt ze zelf, maar ze is zo vreselijk benieuwd wat men van de baby's, en met name van Derk zullen zeggen.

De eerste die ze tegen komt is een bekende uit het dorp. Ze vraagt aan Rika hoe het met de kleintjes gaat. 'Het gaat goed met ze,' en ze blijft bewust staan en laat de vrouw in de wagen kijken. Rika let op haar gezicht, en ze ziet dat de vrouw schrikt. 'Nou?' vraagt Rika, 'hoe vindt u ze?'

‘Het zijn lieve baby’s,’ zegt de vrouw, neutraal blijvend. ‘En ze zien er gezond uit.’ Eigenlijk valt Rika het mee, geen directe negatieve opmerkingen.

En ze gaat opgewekt verder.

Als daarna nog twee moeders de baby’s hebben gezien, en er weer geen opmerkingen geplaatst zijn, denkt ze, het valt reuze mee. Ze krijgt een blij gevoel over zich, ze loopt verder, ze voelt zich vrolijk worden. Totdat ze de buurvrouw tegen komt, met haar zoontje van zeven. Ook de buurvrouw neemt een kijkje, ze heeft de kinderen al vaker gezien, en ze reageert dan ook gelaten. Dan zegt haar zoontje dat hij de baby’s ook wil zien. Rika slaat de dekentjes iets terug, zodat het jongentje het goed kan zien. Zijn reactie zal levenslang bepalend zijn voor Derk.

In zijn dialect, en volle overtuiging roept hij: ‘’t Is net ’n kraaie!’ (het is precies een kraai). Rika zegt niets, maar ze gaat snel huiswaarts. Ze gaat de kamer binnen en valt huilend neer op de divan. Daar blijft ze een half uur liggen huilen en denken, denken aan de toekomst van de kleine Derk, want hij zal in de toekomst vaker een dergelijke opmerkingen horen, daar is ze van overtuigd. En hoe zal hij daar dan op reageren? Ze besluit te gaan bidden, en vraagt of hij zo goed mogelijk beschermd mag worden tegen dergelijke opmerkingen en dat hij dan in staat mag zijn, zijn lot te dragen.

Het gebed geeft haar rust, en ze denkt aan haar gesprek met Willem, om te proberen Derk zo goed en liefdevol mogelijk te begeleiden in zijn opvoeding. Ze zal van nu af aan proberen zich van de mensen en hun opmerkingen niets meer aan te trekken.

Als Willem thuis komt van zijn werk, vindt hij een opgewekte Rika, die vertelt van haar eerste wandeling door het dorp.

Ook vertelt ze van de buurjongen, dat hij Derk ‘Kraaie’ heeft genoemd. Willem schrikt, zoiets had hij wel verwacht, maar zo hard als dit, nee dat niet, dit komt wel erg hard aan! ‘Wij zullen wel vaker opmerkingen over Derk zijn uiterlijk horen, maar wij zullen er aan moeten wennen en proberen er afstand van te nemen, in het belang van het kind,’ zegt hij. En wij zullen Derk wel in bescherming moeten nemen, maar wel op een manier, dat hij het niet merkt. We zullen er voor moeten zorgen, dat ondanks wij met Derk bezig zijn, ook Annie moeten begeleiden, zij heeft ook aandacht en liefde nodig. Dit is wel heel belangrijk. Dat zullen ze samen doen.

Zoals de meeste vrouwen uit het dorp, gaat ook Rika enkele dagen in de week met Willem mee naar het veen. Het moet eigenlijk wel, wil men iets extra’s verdienen. De kinderen gaan dan mee naar het veen, en liggen dan in een ‘kinderkore’ dat is een kruiwagen met een houten kap erop, zodat de kinderen tegen fel zonlicht of regen beschermd zijn. Als de zon schijnt is het een heerlijk verblijf voor de kinderen, bovendien is het gezond, vooral voor Derk, zo zal het witte kleurtje sneller verdwijnen, en plaats maken voor een bruinere kleur. Deze vorm van vervoer en verblijf ziet men veel in het veen. Het werk wat door Rika gedaan moet worden, is het laden van schepen. Dit werk wordt meestal door de vrouwen gedaan. Het is geen gemakkelijk werk, maar als men de slag te pakken heeft valt het best mee. Als zo’n schip geladen is kunnen de vrouwen weer naar huis, of er moet toevallig nog een tweede worden geladen.

Natuurlijk is er ook ander werk voor vrouwen, maar daar doet Rika niet aan mee. Niet dat ze er iets op tegen heeft, ze zou heus wel meer willen verdienen, want ze hebben het hard nodig, maar met twee kleine kinderen is er werk genoeg te doen in huis.

Kraaie

Het is enkele jaren later. Bij Willem en Rika gaat het goed. Ook groeien de kinderen voorspoedig op. Annie is een leuk kind, met haar blonde krullen en vrolijke snoet. Bovendien heeft ze een lief karakter. Met Derk gaat het ook goed, hij is iets gegroeid, en zijn inwitte kleur is verdwenen, ook is hij iets voller in het gezicht geworden.

Maar het is een lelijk kind, en dat zal hij altijd blijven. Hij wordt nu al door iedereen die hem kent 'Kraaie' genoemd. Als de kinderen waar hij mee omgaat 'Kraaie' roepen, kijkt hij direct op. Hij weet niet anders. Ook de ouderen noemen hem vaak zo. Het was voor Willem en Rika een moeilijk moment. Ze wilden het niet horen, maar langzaam aan wennen ze er aan. En soms betrapt Willem zich erop dat hij ook bijna 'Kraaie' gezegd zou hebben.

Het klinkt misschien raar, maar Derk wordt altijd gevraagd door de jongens uit de buurt of hij mee komt spelen, ondanks zijn misvormd gezicht is hij erg populair. Ook hij heeft een goed karakter. Derk zelf is nog te jong omdat allemaal te begrijpen, maar het doet zijn ouders wel goed.

Zoals gezegd met Willem en Rika gaat het goed. Willem werkt nog steeds in het veen. Het is zwaar werk, maar hij heeft er geen moeite mee. Hij kan zich goed ontspannen. Bijna elke avond, als het weer het toelaat gaat hij vissen. Hij heeft een stek voor zijn huis aan het kanaal gemaakt, een bankje getimmerd, en daar kan hij uren zitten vissen. De gevangen vis wordt meestal teruggezet. Alleen een dikke baars wil hij nog wel eens slachten, dat is smakelijk eten.